

Arrest

**nr. 333 893 van 6 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 3 april 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALPOT, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 21 mei 2002 op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk toegelaten tot onbeperkt verblijf in België. Verzoeker verbleef meer dan 20 jaar legaal in België.

1.2. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 29 augustus 2022 een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod (bijlage 13*octies*). Deze beslissingen werden nooit aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoeker diende op 16 oktober 2024 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in functie van zijn Belgische minderjarige dochter G. R. N.

1.4. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 3 april 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 8 april 2025 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.10.2024 werd ingediend door:

Naam: G.(…)

Voornaam: N.(…)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 16.10.2024 gezinshereniging aan in functie van zijn minderjarige dochter G.(…) R.(…) N.(…) (RR (0) …), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Er dient, naast de voorwaarden conform artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een zodanige afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van betrokkene in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt dat het verblijfsrecht van betrokkene werd beëindigd op 29.08.2022. Betrokkene maakt tevens het voorwerp uit van een inreisverbod voor een periode van tien jaar genomen door de Belgische autoriteiten op 29.08.2022. Deze bijlage 13octies (beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod) werd hem aangetekend verzonden op 30.08.2022. Gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken, dat het inreisverbod werd opgevolgd en/of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980, is dit inreisverbod nog steeds van kracht. Hierbij dient bovendien verwezen te worden naar het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat “het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing, noch blijkt uit zijn administratief dossier dat hij de opschorting of opheffing van dit inreisverbod aanvroeg.

In principe voldoet betrokkene dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de referentiepersoon op 23.07.2014 in België werd geboren. Op 14.05.2024 verwierf ze de Belgische nationaliteit. Louter het gegeven dat de minderjarige dochter van betrokkene sedert haar geboorte in België woont en de Belgische nationaliteit verwierf, geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn dochter bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn dochter niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dat is in casu niet het geval.

In casu werd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging niet aangetoond dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon van betrokkene, dat deze de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigt. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waaruit blijkt dat de referentiepersoon niet zou kunnen gescheiden worden van de referentiepersoon (en zijn overige gezinsleden). De referentiepersoon kan zelfstandig zijn leven leiden. Hij is een volwassen persoon die beschikt over alle nodige fysieke en mentale capaciteiten om voor zichzelf te zorgen, zoals van een volwassene mag worden verwacht.

Na de beëindiging van zijn verblijfsrecht en de afgifte van het inreisverbod op 29.08.2022, diende betrokkene op 16.10.2024 een aanvraag gezinshereniging in als vader van G.(...) R.(...) N.(...). Betrokkene diende er zich dus van bewust te zijn dat hij, op het moment dat hij een aanvraag gezinshereniging met de referentiepersoon indiende, onder inreisverbod stond en ongewenst was in België, en dat dit een regulier gezinsleven met de referentiepersoon in België, in de weg zou staan en niet automatisch tot de mogelijkheden zou behoren. Hij moet beseffen dat hij de contacten met de referentiepersoon op een andere manier gestalte zou moeten geven. Dat vergt uiteraard meer inspanningen, echter indien beidenvoldoende gemotiveerd zijn om deze contacten te onderhouden via klassieke en moderne communicatiemiddelen, door geregelde bezoeken aan betrokkene in het buitenland, etc. is het wel degelijk haalbaar om het gezinsleven verder te zetten. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake zou zijn van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

Evenmin blijkt er een zodanige afhankelijkheidsrelatie in omgekeerde richting. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat de moeder van de referentiepersoon, G.(...) F.(...) (RR (...)) niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van de kinderen alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) al dan niet tijdelijk, alleen te dragen. Tevens kan geenszins dat de referentiepersoon (en de overige gezinsleden, waaronder zijn moeder) zou gedwongen worden het grondgebied van België en van de Europese Unie te verlaten wanneer betrokkene zijn verplichting zou naleven om het grondgebied van België en van de Europese Unie te verlaten.

De moeder van de referentiepersoon kwam betrokkene in 2007 betrokkene vervoegen in België via gezinshereniging. Hun drie gezamenlijke kinderen werden in België geboren. Op 14.05.2024 verwierf ze, net als haar drie kinderen G.(...) M.(...) H.(...), G.(...) H.(...) N.(...) en G.(...) R.(...) N.(...) (= de referentiepersoon) de Belgische nationaliteit. Er kan niet blijken dat betrokkenes aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat zijn kind(eren) verder zou(den) kunnen verblijven in België. De kind(eren) zijn nog voldoende jong zodat redelijkerwijze kan verondersteld worden dat zij zich makkelijk aan veranderende omstandigheden zal kunnen aanpassen. Er is in België ondersteuning allerhande (van medische tot opvang) beschikbaar waar mevrouw G.(...), net als alle andere inwoners van België, gebruik kan van maken om de kind(eren) alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren.

De in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging voorgelegde foto's en verklaringen van derden dd. 02.12.2024, 17.12.2024 en 07.01.2025 betreffende onder meer de contacten van betrokkene met de huisarts van het gezin en de school van de referentiepersoon doen hier geen afbreuk aan.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt in principe enkel een niet-definitieve scheiding met zich mee tussen betrokkene en de referentiepersoon, en heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met de referentiepersoon (en zijn overige gezinsleden) te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied en de Schengenzone dient te verlaten.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en de Schengen te verlaten, teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, zijn minderjarige dochter (en zijn overige gezinsleden) ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij op het moment van de aanvraag gezinshereniging nog steeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod hetwelke noch opgegeven noch geschorst is door de Belgische autoriteiten en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene dient gevolg te geven aan het van kracht zijnde inreisverbod.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, gezien het inreisverbod en gezien er geen buitengewone afhankelijkheid werd bewezen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Er kan nogmaals benadrukt hebben dat het geen zin heeft een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen zolang het inreisverbod van kracht is. Het gegeven dat hij andermaal een aanvraag gezinshereniging zou indienen op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 in functie van dezelfde referentiepersoon, kan leiden tot de vaststelling dat betrokkene de procedure van gezinshereniging misbruikt, en doelbewust aanvraag na aanvraag indient, enkel en alleen met het oog op het bekomen van een attest van immatriculatie en het daaraan verbonden tijdelijk verblijfsrechtelijk voordeel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) en van de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker formuleert zijn middel als volgt:

“1. Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing door te wijzen op het inreisverbod dat verzoeker opgelegd kreeg, en stelt dat er geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn minderjarige kinderen die een afgeleid verblijfsrecht zouden rechtvaardigen.

Verwerende partij verwijst naar het arrest KA van 8 mei 2018, en tracht de bestreden beslissing te motiveren aan de hand van dit arrest van het Hof van Justitie.

Verwerende partij gaat op twee vlakken te kort door de bocht.

Om te beginnen kan uit de arresten K.A. (C-82/16) en uit Chavez-Vilchez (C-133/15), in tegenstelling tot wat verwerende partij aangeeft, niet afgeleid worden dat er een buitengewone afhankelijkheid tussen ouder en kind zou moeten aangetoond worden vooraleer er sprake kan zijn van een risico dat de minderjarige Unieburger zich genoopt zou zien het grondgebied van de Unie te verlaten.

Het Hof spreekt consequent over een ‘zodanige afhankelijkheidsverhouding’ die ertoe zou leiden dat de Unieburger ertoe gedwongen wordt de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Al wat het Hof van Justitie stelt is dat het loutere bestaan van een afstammingsband, juridisch of biologisch, tussen een kind en zijn ouder niet volstaat om te stellen dat er een afgeleid verblijfsrecht toekomt aan die ouder op grond van artikel 20 VWEU (punt 75 en 76 van het K.A. arrest).

In het arrest K.A. wordt nergens een bijzondere of zelfs buitengewone afhankelijkheid vereist. Verwerende partij baseerde zich bij de beoordeling van verzoekers zaak dan ook op een verkeerde lezing van de rechtspraak van het Hof van Justitie en artikel 20 VWEU.

Ten tweede meent verwerende partij ten onrechte dat het Hof van Justitie in het arrest K.A. enkel spreekt over uitzonderlijke gevallen waarin er een verblijfsrecht moet worden toegekend aan de derdelander familielid, omdat anders de Unieburger feitelijk genoopt zou zijn om het grondgebied van de Unie geheel te verlaten.

Dit geldt effectief voor volwassenen, maar niet wanneer er minderjarigen in het spel zijn.

Uit punt 65 van het arrest K.A. blijkt duidelijk dat er het Hof meent dat enkel voor volwassenen er in uitzonderlijke gevallen sprake is van een dermate afhankelijkheidsband, en dit in tegenstelling tot minderjarigen:

“65. Wat de hoofdzaken betreft waarin K. A., M. Z. respectievelijk B. A. de verzoekende partij is, moet om te beginnen worden onderstreept dat volwassenen – anders dan minderjarigen, a fortiori wanneer dat kinderen van jonge leeftijd zijn, zoals de Unieburgers in de zaak die heeft geleid tot het arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09, EU:C:2011:124) – in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.”

Uit het K.A. arrest blijkt dus een duidelijk a contrario argument, m.n. waarin er voor de band tussen volwassenen -anders dan minderjarigen, a fortiori wanneer dat kinderen van jonge leeftijd zijn zoals in het Zambrano arrest- het slechts in uitzonderlijke gevallen zal zijn dat er tussen twee familieleden een afhankelijkheidsverhouding van die aard bestaat dat dit zou leiden tot het vertrek van de Unieburger uit de Unie bij weigering verblijfsrecht aan het familielid.

Bij minderjarigen, en zeker kinderen van jongere leeftijd, is deze afhankelijkheidsverhouding volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie bijgevolg niet slechts in uitzonderlijke gevallen aanwezig.

Er dient herinnerd te worden aan punt 44 van het Ruiz Zambrano arrest, m.n. dat het uitgangspunt is dat de ouder-kind band er bij een geweigerd verblijfsrecht toe zou leiden dat het kind de ouder vergezelt en diens rechten als Unieburger niet kan uitoefenen.

Ook het EHRM hanteert als uitgangspunt een afhankelijkheidsband tussen ouder en kind.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Ook het feit dat een kind wordt opgenomen in de pleegzorg, beëindigt de natuurlijke gezinsband niet (EHRM 25 februari 1992, Margareta en Roger Andersson/Zweden, § 72; zie ook ECRM 27 juni 1996, Johansen/Noorwegen, § 52). Om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk;

wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan men aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32).

Omstandigheden zoals het gegeven dat een ouder vlak na de scheiding geen pogingen ondernam om zijn kind te zien of zich niet aan de afspraken hield wanneer hij dit wel wenste, en dat, nadat het contact was hersteld, het kind en de ouder elkaar niet op regelmatige basis, maar slechts af en toe ontmoetten, maken volgens het Hof niet zulke uitzonderlijke omstandigheden uit (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 60). Bij verzoekende partij is van dit alles geen sprake, hij woont samen bij zijn kind en staat in voor de dagelijkse zorg.

Het arrest XU en QP van het Hof van Justitie van 5 mei 2022, C-451/19 en C-532/19 bevestigt de lijn van het arrest K.A., en verduidelijkt dat indien de twee ouders van het kind samenwonen, er sprake is van een weerlegbaar vermoeden van een zodanige afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het arrest K.A.:

“70 Uit een en ander volgt dat op de eerste vraag in zaak C-532/19 moet worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd, ten eerste, dat er van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van dit artikel, niet reeds sprake is op de enkele grond dat de onderdaan van een lidstaat, die meerderjarig is en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, en zijn echtgenoot, die meerderjarig en derdelander is, gehouden zijn om samen te leven krachtens de verplichtingen die uit het huwelijk voortvloeien overeenkomstig het recht van de lidstaat waarvan de Unieburger onderdaan is en waar het huwelijk is gesloten en, ten tweede, dat wanneer de Unieburger minderjarig is, de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van dit artikel, aan de ouder van dit kind, die derdelander is, moet worden gebaseerd op de inaanmerkingneming, in het belang van het kind, van alle betrokken omstandigheden. Wanneer deze ouder duurzaam samenwoont met de andere ouder, die Unieburger is, van deze minderjarige, wordt een dergelijke afhankelijkheidsverhouding op weerlegbare wijze vermoed. ”

Verzoeker woont samen met zijn partner en hun kinderen.

Verwerende partij is hier ook van op de hoogte. Verwerende partij stelt dan ook verkeerdelijk dat verzoeker er niet in slaagde om de afhankelijkheidsband tussen hem en zijn kind, in de zin van het arrest KA, aan te tonen. Omwille van hun samenwoning, is er sprake van een vermoeden van het bestaan van de vereiste afhankelijkheidsband.

Waar verwerende partij stelt dat “het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn dochter niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan [verzoeker] een afgeleid recht van verblijf toe te kennen” en dat “er geen concrete elementen [voorliggen] dat er sprake zou zijn van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie” en dat “niet [kan] blijken dat [verzoekers] aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat zijn kind(eren) verder zou(den) kunnen verblijven in België” gaat verwerende partij te kort door de bocht. Verwerende partij legt de lat te hoog. Het arrest KA spreekt niet alleen nergens over dergelijke hoge bewijslast, dit gaat ook in tegen het weerlegbare vermoeden dat volgt uit het arrest XU en QP van 5 mei 2022.

In een vergelijkbare zaak oordeelde Uw Raad in dit verband als volgt:

“Echter, door te oordelen dat de band van verzoekster met haar kind niet van die aard is dat ze een beëindiging van haar verblijfsmachtiging in de weg zou staan omdat ze hierover geen toelichting heeft gegeven, vereist de verwerende partij in wezen dat verzoekster de afhankelijkheidsband van haar minderjarige kind zou aantonen, terwijl de twee ouders het gezag over dit kind hebben en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus door deze twee ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze wordt vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige en zijn ouder. Uit de bestreden beslissing blijken geen elementen die dit vermoeden kunnen weerleggen. Het getuigt dan ook van een onzorgvuldige besluitvorming om te stellen dat doordat de aard en de hechtheid van de gezinsband niet wordt toegelicht verzoekster klaarblijkelijk deze band niet van die aard beschouwt dat het een beëindiging van haar verblijfsmachtiging in de weg zou staan. Immers, de belangenafweging is gestoeld op het impliciete doch zekere standpunt van de verwerende partij dat verzoekster de afhankelijkheidsband van haar minderjarig kind expliciet had moeten aantonen, terwijl die wordt vermoed en uit de bestreden beslissing geen tegenindicaties voorliggen. De argumenten van de verwerende partij in haar nota doen aan deze vaststelling geen afbreuk.” (RvV 322 754 van 3 maart 2025)

Uit het bovenstaande blijkt dat verwerende partij zich baseerde op een verkeerde lezing van de rechtspraak van het Hof van Justitie, en in het bijzonder het arrest K.A en het arrest XU en QP.

Door een bijzondere afhankelijkheid tussen de ouder en het kind als uitgangspunt bij de beoordeling van verzoekers zaak te nemen, door het weerlegbare vermoeden bij samenwoning te negeren, en door de aanname dat slechts in uitzonderlijke gevallen er sprake zou zijn van afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU, legt verwerende partij de lat te hoog. Door de verkeerde lezing van de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot artikel 20 VWEU, kon de verwerende partij niet tot een correcte afweging komen.

Hierdoor schendt verwerende partij artikel 20 VWEU en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.”

2. Ten overvloede wenst verzoeker nog in te gaan op een aantal ononderbouwde hypothesen en stereotyperingen waarop verwerende partij zich beroept.

In het arrest van het Hof van justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (K.A. ea) herhaalt het Hof de principes die van toepassing zijn:

“48 Het burgerschap van de Unie verleent iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (arrest van 13 september 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 70 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

49 In die context heeft het Hof geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd (arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 45, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 61).”

“52 De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie in die zin arresten van 15 november 2011, Dereci e.a., C-256/11, EU:C:2011:734, punten 65-67; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 56, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 69).”

De afhankelijkheidsrelatie dient dus onderzocht te worden. Het Hof vervolledigt in punt 57 van dit arrest dat of er nu een inreisverbod is of niet, de afhankelijkheidsrelatie nog steeds onderzocht moet worden. Een inreisverbod speelt met andere woorden geen juridische rol van betekenis in die beoordeling. Het legt de lat voor de afhankelijkheidsverhouding niet hoger, het zorgt er niet voor dat er vermoed kan worden dat er géén afhankelijkheidsverhouding is, etc.

“57 (...) Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”

“88 Om de redenen die in de punten 53 tot en met 62 en de punten 79 en 80 van het onderhavige arrest zijn uiteengezet, mag een lidstaat immers niet weigeren om een op zijn grondgebied door een derdelander ingediende verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging in aanmerking te nemen, alleen omdat die derdelander niet aan zijn terugkeerverplichting heeft voldaan en dus illegaal op dat grondgebied verblijft, zonder dat die lidstaat eerst heeft onderzocht of er tussen de betrokken derdelander en de Unieburger die een lid van zijn familie is, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan die derdelander op grond van artikel 20 VWEU een afgeleid verblijfsrecht moet toekomen.

89 Voorts zij eraan herinnerd dat het recht van verblijf in de gastlidstaat dat de derdelander die een familielid van een Unieburger is, aan artikel 20 VWEU ontleent, rechtstreeks uit dit artikel voortvloeit en niet onderstelt dat de derdelander reeds in het bezit is van een andere verblijfstitel voor het grondgebied van de lidstaat in kwestie. Daarbij komt dat het voordeel van dat verblijfsrecht aan die derdelander moet toekomen zodra de afhankelijkheidsverhouding tussen hem en de Unieburger ontstaat, zodat hij vanaf dat moment en zolang die afhankelijkheidsverhouding voortduurt, niet kan worden geacht illegaal op het grondgebied van de lidstaat in kwestie te verblijven in de zin van artikel 3, punt 2, van richtlijn 2008/115.”

Het Hof geeft duiding over hoe de afhankelijkheidsrelatie tussen een derdelands ouder en minderjarige kinderen moet onderzocht worden en herhaalt daarbij de rechtspraak in Chavez-Vilchez:

“70 Wat de in de hoofdzaken door M. J., N. N. N., O. I. O. en R. I. ingestelde beroepen betreft, zij eraan herinnerd dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat voor de bepaling of de weigering om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die de ouder is van een kind dat Unieburger is, voor dit kind zou meebrengen dat het de voornaamste aan zijn status verbonden rechten niet kan uitoefenen doordat het feitelijk is gedwongen zijn ouder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, het relevant is wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is (zie in die zin arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 68 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

71 Meer bepaald staat het aan de verwijzende rechter om – met het oog op de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, dat Unieburger is, genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan zijn ouder, die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd – in elk van de hoofdzaken te bepalen welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die een derdelander is. In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging

van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 70).

72 De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat – en bereid – is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die een derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft zowel met de ouder die Unieburger is als met de ouder die een derdelander is, alsmede het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder werd gescheiden (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 71).

73 Dat de ouder die derdelander is, samenwoont met het minderjarige kind dat een Unieburger is, vormt dus een van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daarvoor is (zie in die zin arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 54)."

Het Hof bevestigt dus Chavez Vilchez en het onderzoek dat dient te gebeuren. Het is duidelijk dat er geen strikte criteria zijn, maar bepaalde relevante indicaties bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding. Het EHRM zou stellen dat het een feitelijke beoordeling vergt van geval tot geval.

Het is duidelijk dat er een concreet onderzoek moet zijn naar het hoger belang van het kind en er rekening houdend met dit hoger belang van het kind en het recht op gezinsleven een inschatting dient te gebeuren van het risico dat de Unieburger minderjarige zich genoopt zou zien het grondgebied te verlaten indien de derdelands ouder geen verblijfsrecht krijgt. Er dient geen sprake te zijn van een zekerheid dat het kind het grondgebied zal verlaten.

Het is dus relevant, maar niet determinerend, wie het gezag over het kind heeft en bij wie de wettelijke, financiële of affectieve last berust.

Het is ook relevant te bepalen welke ouder de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt (uit niets blijkt dat dit slechts één ouder zou kunnen zijn, die zorg kan gedeeld zijn) en of er een daadwerkelijke (geen uitzonderlijke of bijzondere) afhankelijkheidsrelatie bestaat.

Dat één ouder 'echt' in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen sluit niet uit dat er een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het kind en de derdelandsouder bestaat. Een overheid kan een verblijfsrecht dus niet weigeren omdat één functionerende ouder waarbij een kind inwoont zou volstaan voor dat kind.

Waar verwerende partij stelt dat verzoekers kinderen "nog voldoende jong" zijn "zodat redelijkerwijze kan verondersteld worden dat zij zich makkelijk aan veranderende omstandigheden zullen kunnen aanpassen", lijkt zij blindelings een stereotiepe motivering over te nemen uit een andere beslissing waarbij er sprake was van veel jongere kinderen dan hier het geval is, hetgeen op zich reeds een ernstige onzorgvuldigheid is.

Verzoekers kinderen waren op het moment van het nemen van de bestreden beslissing namelijk respectievelijk 16, 14 en 10 jaar oud.

Als verwerende partij er effectief vanuit gaat dat minderjarigen van 16 "nog voldoende jong" zijn om zich aan veranderende omstandigheden aan te passen, stelt zij de facto dat dit geldt voor quasi alle minderjarigen, namelijk alle kinderen die 16 jaar of jonger zijn. In de redenering van verwerende partij zouden enkel 17 jarige kinderen mogelijks niet meer voldoende jong zijn.

Op die manier maakt zij het er zich wel erg gemakkelijk vanaf: voor alle minderjarigen van 16 jaar of jonger kunnen er allerlei veronderstellingen worden aangenomen over hun aanpassingsvermogen, enkel voor 17 jarigen zou er een effectief onderzoek moeten gebeuren zonder dat er bepaalde zaken verondersteld kunnen worden.

Bovendien maakt verwerende partij geen enkel onderscheid tussen de 3 kinderen, terwijl hun leeftijden toch significant verschillen. Het 'aanpassingsvermogen' van een 16-jarige is vanzelfsprekend niet hetzelfde als dat van een 14-jarige, laat staan als dat van een 10-jarige. Door alle kinderen zomaar op één hoop te gooien, zonder hun individuele situatie te onderzoeken en hun individueel hoger belang als kind in kaart te brengen, gaat zij opnieuw op een weinig ernstige en onzorgvuldige manier te werk.

Verwerende partij had voor elk van de kinderen afzonderlijk een onderzoek moeten voeren naar de afhankelijkheidsband en of het vermoeden van het bestaan van deze afhankelijkheidsband voor elk van de kinderen weerlegt kan worden.

Het feit dat verzoekers partner, zoals verwerende partij betoogt, gebruik kan maken van "ondersteuning allerhande (van medisch tot opvang)" volstaat niet om te concluderen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding niet voorhanden is.

Het hoger belang van elk kind en het recht op familieleven moet immers mee beoordeeld worden, m.n. de leeftijd van de kinderen, of er een affectieve relatie is met beide ouders, diens fysieke en emotionele ontwikkeling, en de evenwichtige ontplooiing van dat kind.

Dit bevestigt ook Uw Raad in haar rechtspraak, zie bv. arrest nr. 261 954 van 8 oktober 2021:

“3.7. Gelet op de overwegingen opgenomen in K.A., kon de verwerende partij er terecht op wijzen dat het loutere bestaan van een gezinsband niet volstaat als rechtvaardiging om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. De verwerende partij kan eveneens dienstig verwijzen naar het feit dat de moeder van de Belgische kinderen een Belgische onderdane is en een volwassen persoon die geboren en getogen is in België, dat niets erop wijst dat zij er niet toe in staat zou zijn de best mogelijke zorg te geven aan de kinderen, dat zij daarbij gebruik kan maken van alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, begeleiding door Kind en Gezin, kraamzorg en nadien opvangmogelijkheden zoals elke andere ouder in België, dat zij ongetwijfeld ook haar netwerk van vrienden en familie heeft in België die haar zo nodig kunnen bijstaan om de zorg op een goede manier te kunnen opnemen. Doch deze overwegingen volstaan niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Immers blijkt uit het arrest K.A., het weze herhaald dat de omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, een relevant gegeven vormt maar op zich niet volstaat om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is.” (eigen markering)

Zodra er een affectieve relatie is met beide ouders heeft de weigering van verblijf aan één ouder een impact op de ontwikkeling en ontplooiing van het kind die niet conform diens hoger belang als kind is.

Nergens uit de bestreden beslissing of het administratief dossier blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Nochtans ging verzoekers raadsman hier in de begeleidende brief uitvoerig op in.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote en tussen verzoeker en zijn kinderen niet wordt betwist. Het EHRM heeft in verband met de belangenafweging in dergelijke gevallen er ook reeds aan herinnerd dat “It [the Court] reiterates that national decisionmaking bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.” (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, §§ 118-120).

Of “Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu’il s’agit de familles avec enfants, l’intérêt supérieur de l’enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l’évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention.” (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, §§ 143 - 144).

Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen, die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

Er dient op gewezen te worden dat zolang er zich geen fundamentele problemen voordoen in een gezin, er geen jeugdrechter of familierechter uitspraak zal doen over het hoger belang van het kind in die zin. Het zou pervers zijn dat bij het uitblijven van dergelijke familiale problemen en bijgevolg bij het uitblijven van enige rechterlijke beslissing in die zin, de overheid zou kunnen aannemen dat er niet werd aangetoond dat de volgehouden gezinsband en het directe, fysieke contact tussen ouder en kinderen in het belang van dat betrokken kind zou zijn.

Ook het EHRM neemt het hoger belang van het kind over in haar rechtspraak als een substantieel recht, dat een onderzoeksplicht inhoudt, en niet als louter procedurele garantie. Zie bijvoorbeeld het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland, § 135, waarin de Grote Kamer uiteenzet dat het belang van het kind ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind) betreft.

Ook artikel 24 van het Handvest wordt zo gelezen dat het een duidelijke onderzoeksplicht bevat. Zoals M. Maes en A. Wijnants schrijven: “Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden¹²², maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het

kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primieren op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, *Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht*, T.Vreemd. 2016, nr. 1, eigen onderlijning).

Voorts wenst verzoeker te wijzen op recent onderzoek dat in het Verenigd Koninkrijk werd gevoerd omtrent de impact van de verwijderbaarheid van een derdelands ouder op de Britse partner en kinderen:

"The research shows that precarious immigration status leads to a range of (potentially extreme) impacts on people's private lives, relationships and families, as well as physical and mental health, finances, careers and identities. Living under chronic insecurity, people are made poorer, sicker and unhappier. Their abilities to plan for the future or to be the partners and parents they wish to be are severely restricted, particularly by aspects of the immigration system such as forced unemployment, long-term uncertainty and the threat or reality of separation by detention or removal. The findings suggest gendered, racialised and classed biases to the recognition and evaluation of family life. The data found that the harm caused by an insecure immigration status is not only felt by TCNs who are unlawfully present or have a criminal record, but also by those with timelimited visas. Moreover, the effects are not only felt by foreign nationals, but also the British and European citizens close to them, even though they are not subject to immigration controls. This includes British children, who face detriment to their standard of living, school attainment, mental health and feelings of Britishness and belonging."

"Gender roles: The immigration system (especially separation, unemployment, precariousness, powerlessness), affects people's gendered identities and family roles. Interviewees reported 'role reversal' in relationship dynamics, with the female partners feeling overburdened by responsibility and work, and the TCN men feeling emasculated, infantilised, ashamed and dependent by being unable to 'provide' financially for their families, make relationship commitments or control their lives. Contributing to their guilt, decision makers (and sometimes in-laws or partners) often explicitly blame TCN men for their legal situations."

"Citizen partners and children 'Collateral damage': The immigration status insecurity of a parent or partner affects the whole family, including British citizens. The level of harm can be high and long-lasting. Separation (within the UK or across borders), chronic uncertainty and their partners' forced unemployment are particularly damaging, affecting citizens' autonomy over many areas of their lives. Including work, education, place of residence and child raising decisions. Those already socially or economically marginalised are hit hardest."

Children: Although protected by domestic and international law, children's best interests are conditional. The rights of children born to mixed-immigration status couples are coloured by their parents' immigration status and any criminal record. A parent's precarious immigration status (particularly when resulting in separation, forced unemployment or damaged mental health) causes children emotional, behavioural and educational harm and can diminish their sense of Britishness. Parents worry about the future repercussions of their children's anger at the British authorities.

Family formation: The family-life decisions and experiences of British women are directly affected by their TCN partners' immigration status precariousness. This includes decisions around having children, with interviewees delaying starting families, feeling unable to be stay-at-home mums, or relinquishing maternity leave to return to work quickly (with implications for breastfeeding). In many cases, citizen partners feel a conflict between resolving their partners' immigration status and doing best by their children. Power and responsibility: Precarious migrants often display early and extreme reliance on partners (and sometimes also their in-laws), including in terms of accommodation, food and finances. Citizen partners take on excessive responsibility, from providing emotional stability and income, to managing the legal and administrative applications. This leads to financial and mental health stress and shapes relationship dynamics.

Power hierarchies can encourage citizen partners to adopt 'saviour' roles or alternatively behave in potentially abusive ways, such as withholding food, money and documents, or threatening to report partners to the Home Office during arguments or break-ups."

"Belonging: Citizens' emotional attachments to the UK are challenged by being unable to live there with the partner of their choice and the associated battles with the Home Office, especially when they are long, antagonistic and expensive. Their sense of security and patriotism is particularly shaken by: immigration enforcement action taken against loved ones, emotional damage to their children, being unable to resolve their partner's problems and being advised by the authorities to choose between separation or relocation (seen as a forced choice between one's partner and country).

Civic disenfranchisement: The British partners feel that they are lesser citizens as a result of falling in love with foreign men. Feeling constrained, judged and punished by the British authorities, their responses include relocating abroad, relinquishing British citizenship, and actively undermining UK border controls. Some even take on characteristics reminiscent of precarious migrants, including carrying identification documents, anxiety around immigration officers, vans and dawn raids, inability to plan for the future, and living with packed suitcases. British children with precarious migrant parents also display subjugated citizenship and describe feeling rejected by, and resentful of, the British state"

"Financial problems: Both precariously and unlawfully resident TCN experience financial difficulties as a direct result of the immigration system. These relate to the prohibitions against employment and accessing

public funds, as well as high, growing and often nonrefundable fees, applications and legal costs. TCNs may feel forced to work illegally to cover legal cases or support families, despite the risks of poor pay, prison or deportation. Impacts: Both TCN and their citizen partners are affected. They lose savings, incomes and benefits, facing potentially extreme financial hardship, debt or destitution. There are material, health and psychological effects, as well as impacts for the internal dynamics of relationships. TCN men commonly suffer shame, dependency and emasculation.

Citizens: The families' ability to navigate the immigration system is affected by the socioeconomic position of citizen partners, including in terms of financial support, access to legal advice, challenges and applications, and enabling flexibility and risk taking (such as getting married, buying time with risky visa applications, and temporarily relocating within Europe (the 'Surinder Singh' route)). Even if lawfully present, having a precarious partner invariably leads to citizens experiencing financial loss. Common impacts include having to take on additional work or debt to support the family. This increases relationship stress and affects conception, parenting and maternity leave decisions. Those made 'single parents' by their partner's detention or removal disrupting care arrangements may be forced to give up their jobs and seek welfare support.'

"Impacts: Separation is deeply distressing for the whole family and particularly damaging to children. It causes significant harm, including to relationships, mental health, legal cases and finances. Decision makers underplay such harm and may even use temporary separations (e.g. by prison or immigration detention) to argue that families have demonstrated they could manage with long-term separation. Damage to children is evident in their behaviour, mental health and school attainment. They may develop emotional, behavioural and educational problems, including anxiety, depression and attachment difficulties. Skype is not an adequate alternative to in-person relationships."

De impact van de scheiding van verzoeker van zijn kind zal zonder onderzoek van een familierechtbank, jeugdrechtbank, parket of expert (zoals in Nederland gedaan wordt) per definitie onzeker zijn, maar er zijn enkel aanwijzingen dat de impact op verzoekers kinderen en partner enkel negatief kan zijn en erg schadelijk op de korte en de lange termijn.

In Chavez-Vilchez wordt de affectieve band van een kind met de derdelands ouders onderscheiden als element van het element evenwicht van het kind, dat voortkomt uit de pedagogie, en gelinkt wordt aan de emotionele, intellectuele, affectieve, en psychologische balans voor een kind in diens ontwikkelingstraject. Dat heeft niets te zien met een kruideniersbenadering waarbij het evenwicht van het kind bij ongeveer gelijke affectieve hechting van een kind aan beide ouders niet verstoord zou worden als er één ouder uit die vergelijking wordt gehaald.

De benadering van verwerende partij is niet onderbouwd, niet verfijnd en incorrect. Niets laat toe te stellen dat indien een kind een affectieve band met beide ouders heeft het kind niet uit evenwicht gebracht zou worden door de verwijdering van een van die twee ouders. In tegendeel, verwijdering van een ouder waarmee er een reële affectieve band bestaat, wat verweerder niet betwist, heeft een schadelijke impact op een kind en verstoort diens evenwichtige ontwikkeling.

Chavez-Vilchez, punt 71, vereist dat er vertrokken wordt vanuit het hoger belang van de kinderen: "Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden."

Verwerende partij laat dit echter na in de bestreden beslissing.

Waar verwerende partij tot slot nog verwijst naar een contactregeling die kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van de partner en de kinderen in het buitenland, wenst verzoeker nog het volgende op te merken.

Vaderschap kan niet ingevuld worden vanuit het buitenland. Als ouder is het van belang fysiek en emotioneel beschikbaar te zijn voor je partner en je kinderen. Je moet je kinderen kunnen vastpakken, troosten, op de schoot houden, voorlezen, dingen aanleren, spelen, ...

Verweerder stelt op stereotiepe wijze dat verzoeker een band kan onderhouden met zijn kinderen via moderne communicatiemiddelen.

Het feit dat verzoeker een inreisverbod van 10 jaar (!) kreeg opgelegd, is eveneens relevant bij het beoordelen van het risico voor het evenwicht van het kind dat zou ontstaan bij de scheiding van de ouder, en bij de beoordeling of contact via communicatiemiddelen tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker zou namelijk gescheiden moeten leven van zijn kinderen tot deze 26, 24 en 20 jaar oud zijn. De lange duur van het inreisverbod maakt dat contact via communicatiemiddelen onvoldoende mogelijkheden biedt om hun band te kunnen blijven onderhouden. De mogelijkheid tot verzoek tot opheffing van het inreisverbod is voorbarig en doet geen afbreuk aan het feit dat er momenteel een inreisverbod van 10 jaar voorligt.

Het EHRM heeft dienaangaande ook reeds gesteld dat: "dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-I ; voir aussi, mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 48206/99, § 74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité)." (zie EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti en Benedetti / Italië, punt 70).

Of: “in zaken die betrekking hebben op het familieleven, kan het verstrijken van de tijd onomkeerbare gevolgen hebben voor de relaties tussen een kind en een ouder die niet met hem leeft. Inderdaad, het verbreken van het contact tussen een zeer jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van zijn verhouding met zijn ouder” (eigen vertaling).

Relevant is hierbij ook de rechtspraak van Uw Raad, die aangeeft dat er rekening moet worden gehouden met het element van de duur van de scheiding omwille van het inreisverbod bij de beoordeling van de impact op het kind:

“Betreffende de overweging dat het natuurlijk wel wat moeite zal vragen om op een alternatieve manier contact te houden met de kinderen via de telefoon, sociale media, occasionele bezoeken van de kinderen en de partner van de verzoekende partij aan haar in het buitenland, enzovoort, dat dit nu eenmaal inherent is aan het starten van een gezin, terwijl men een inreisverbod heeft gekregen, herhaalt de Raad dat het hoger belang van het kind niet kan terzijde worden geschoven omdat de ouders voor kinderen hebben gekozen op een moment dat de verzoekende partij reeds een inreisverbod had gekregen. Eveneens kan herhaald worden dat uit het arrest K.A. blijkt dat “het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld.” Ook het feit dat het inreisverbod maar om een ‘tijdelijke’ scheiding gaat en niets uitsluit dat indien de verzoekende partij enige tijd het inreisverbod heeft opgevolgd en nadien (vervroegde) opheffing vraagt zoals bij wet voorzien, zij nadien haar kinderen kan komen vergezellen, leidt niet ipso facto tot de vaststelling dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouderderdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, het weze herhaald, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Hoewel het element van de duur van de scheiding niet geheel van elke relevantie lijkt te zijn ontdaan bij het beoordelen van het risico voor het evenwicht van het kind dat zou ontstaan bij de scheiding van een ouder, dient in casu te worden vastgesteld dat er een inreisverbod voorligt en de duur van het inreisverbod drie jaar betreft en dat de leeftijd van de kinderen slechts twee jaar en amper zeven maand is, zoals ook weergegeven in de bestreden beslissing. De verwerende partij kan in de context van dit dossier dan ook niet ernstig voorhouden dat een inreisverbod van drie jaar een ‘tijdelijke’ scheiding betekent in het leven van kinderen van zo’n jonge leeftijd, rekening houdend met het feit dat het inreisverbod ten gevolge van het arrest Ouhrani de volle drie jaar zal lopen nu de verzoekende partij het Belgisch grondgebied nog niet heeft verlaten.” (zie RvV arrest nr. 261 954 van 8 oktober 2021)

Recent oordeelde Uw Raad in dit verband ook het volgende:

“Ook het feit dat het inreisverbod maar een ‘tijdelijke’ scheiding inhoudt en niets uitsluit dat indien de verzoeker enige tijd het inreisverbod heeft opgevolgd en nadien de opheffing zou kunnen bekomen, hij nadien legaal kan terugkeren naar België, leidt niet ipso facto tot de vaststelling dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Des te meer nu de Raad moet uitgaan van de situatie zoals deze voorligt op het ogenblik van de bestreden beslissing en dus van een definitief inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dat verzoeker eventueel van de gemachtigde een opheffing van zijn inreisverbod zou kunnen verkrijgen is een voorbarig motief van de gemachtigde en doet geen afbreuk aan het feit dat thans in de bestreden beslissing een definitief inreisverbod voor de duur van drie jaar aan verzoeker wordt tegengeworpen.

[...]

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoeker middels zijn kritiek de vaststelling dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie met zijn kind geenszins weerlegt. Hiermee gaat verweerder er, net als de gemachtigde, aan voorbij dat verzoeker terecht heeft aangestipt dat die zodanige afhankelijkheidsrelatie volgens het arrest XU en QP van het Hof van Justitie van 5 mei 2022 voor een kind dat samenwoont met zijn beide ouders, juist – op weerlegbare wijze – wordt vermoed. Door in de nota, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, herhaaldelijk te wijzen op het feit dat het vaderschap ook vanop een afstand kan ingevuld worden via het gebruik van moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken in het buitenland, weerlegt verweerder de voormelde vaststellingen niet.” (RvV 297 649 van 24 november 2023, eigen benadrukking)

Waar verwerende partij in de bestreden voorts nog 3 alinea's wijdt aan het feit dat verzoeker een volwassen man is, dat er tussen volwassenen enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake is van een afhankelijkheidsband in de zin van artikel 20 VWEU, dat volwassenen in beginsel in staat geacht worden om onafhankelijk van hun familieleden te leven etc., moet opgemerkt worden dat dit weinig relevante overwegingen zijn aangezien er in casu sprake is van een afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen.

Waar verwerende partij verder nog aanhaalt dat verzoeker bij de aanvraag gezinshereniging “er zich bewust van had moeten zijn dat hij onder een inreisverbod stond en ongewenst was in België”, en dat dit een regulier gezinsleven met de referentiepersoon in België in de weg zou staan en niet automatisch tot de mogelijkheden zou behoren”, dient opgemerkt te worden dat dit eveneens een irrelevante overweging is bij het

afhankelijkheidsonderzoek conform artikel 20 VWEU en de arresten K.A., en XU en QP van het Hof van Justitie.

Waar verwerende partij verder stelt dat “de in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging voorgelegde foto’s en verklaringen van derden [...] betreffende onder meer contacten van betrokkene met de huisarts van het gezin en de school van de referentiepersoon” geen afbreuk doen aan het feit dat er geen voldoende afhankelijkheidsband zou zijn, gaat zij er ten eerste aan voorbij dat er bij samenwonende ouders een weerlegbaar vermoeden van afhankelijkheid geldt en dat de bewijslast in de eerste plaats op haar zelf ligt.

In dit verband kan nog verwezen naar de rechtspraak van Uw Raad:

“Verder wijst verzoeker terecht op hetgeen het Hof van Justitie in zijn arrest van XU en QP van 5 mei 2022 in punt 70 heeft verduidelijkt, met name dat indien de ouder-derdelander duurzaam samenwoont met de andere ouder-Unieburger van deze minderjarige, een dergelijke afhankelijkheidsverhouding in de zin van het KA-arrest op weerlegbare wijze wordt vermoed. In casu diende verzoeker dan ook geen stukken voor te leggen om de afhankelijkheidsverhouding met zijn kind aan te tonen. Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat de gemachtigde lijkt voorbij te gaan aan het feit dat hij samenwoont met zijn kind en aan het weerlegbaar vermoeden van afhankelijkheid dat het Hof in zijn arrest XU en QP daaraan koppelt. Er blijkt bovendien uit het administratief dossier evenmin dat in de bijlage 19ter, die verzoeker heeft gekregen bij het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging, enige verwachting van het voorleggen van stukken in het licht van de afhankelijkheidsband werd gemaakt.” (RvV 297 649 van 24 november 2023, eigen benadrukking) Daarnaast gaat op geen enkele manier concreet in op de door verzoeker voorgelegde bewijzen van de affectieve band met zijn kinderen. Door louter te stellen dat die bewijzen “geen afbreuk doen aan” zonder toe lichten waarom dit niet het geval zou zijn schendt zij de motiveringsplicht die op haar rust, alsook de zorgvuldigheidsplicht.

In het begeleidend schrijven van verzoekers raadsman werd onder meer als volgt op de gezinsband ingegaan:

“Verzoeker, zijn echtgenote en drie kinderen hebben steeds samengewoond in België.

Verzoeker is een zorgzame vader. Dit blijkt uit het feit dat hij steeds samen met zijn kinderen naar de dokter gaat. (stuk 12)

Daarnaast is verzoeker ook zeer betrokken bij de schoolgang van zijn kinderen, zoals blijkt uit de verklaring van de schooldirecteur (stuk 14):

(...)

Ook mijnheer P.(...) R.(...) schrijft uitgebreid over verzoeker en de relatie tot zijn kinderen, en stelt dat verzoeker een brave man is en een goede vader, en iemand die zich houdt aan zijn afspraken. (stuk 13)

Verzoeker legt ook talrijke foto’s voor waaruit blijkt dat hij erg betrokken is bij de opvoeding en schoolgang van zijn kinderen, en dat zij een sterke band hebben. Verzoeker gaat samen winkelen met zijn kinderen, is aanwezig op schoolactiviteiten, gaat samen met zijn kinderen naar buurt evenementen, gaat samen met zijn kinderen naar bibliotheek... (stuk 15)

Kortom, verzoeker heeft een sterke affectieve band met zijn kinderen hier in België en neemt de dagelijkse zorgen voor hen op zich, samen met zijn vrouw.” (stuk 2)

Ook op 12 maart 2025 stuurde verzoekers raadsman nog een mail naar verwerende partij met onder andere bijkomende bewijzen van de affectieve band die hij met zijn kinderen heeft. (stuk 3)

Verwerende partij had deze bewijsstukken in rekening moeten brengen bij het onderzoek naar de weerlegbaarheid van het vermoeden van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen. In plaats daarvan laat zij dit vermoeden volledig buiten beschouwing en maakt zij er zich eenvoudigweg vanaf door te stellen dat de door verzoeker voorgelegde elementen haar oordeel niet kunnen ombuigen zonder te motiveren waarom dit het geval is.

Het is verder onmogelijk om over kinderrechten te spreken zonder de beslissingen van het VN-Kinderrechtencomité erbij te halen.

De relevante passages die aandringen op het behoud en herstel van gezinseenheid in het hoger belang van het kind in Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families & Committee on the Rights of the Child, Joint general comment No. 4 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and No. 23 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on State obligations regarding the human rights of children in the context of international migration in countries of origin, transit, destination and return, 16 november 2017, worden hieronder hernoemen:

“11. Instead, States should adopt solutions that fulfil the best interests of the child, along with their rights to liberty and family life, through legislation, policy and practices that allow children to remain with their family members and/or guardians in non-custodial, community-based contexts while their immigration status is being resolved and the children’s best interests are assessed, as well as before return.”

“28. The right to family unity for migrants may intersect with States’ legitimate interests in making decisions on the entry or stay of non-nationals in their territory. However, children in the context of international migration and families should not be subjected to arbitrary or unlawful interference with their privacy and family life.²¹ Separating a family by deporting or removing a family member from a State party’s territory, or otherwise refusing to allow a family member to enter or remain in the territory, may amount to arbitrary or

unlawful interference with family life [Human Rights Committee, communications No. 2009/2010, *Ilyasov v. Kazakhstan*, Views adopted on 23 July 2014; No. 2243/2013, *Husseini v. Denmark*, Views adopted on 24 October 2014; No. 1875/2009, *M.G.C. v. Australia*, Views adopted on 26 March 2015; No. 1937/2010, *Leghaei and others v. Australia*, Views adopted on 26 March 2015; and No. 2081/2011, *D.T. v. Canada*, Views adopted on 15 July 2006]

“29. The Committees are of the view that the rupture of the family unit by the expulsion of one or both parents based on a breach of immigration laws related to entry or stay is disproportionate, as the sacrifice inherent in the restriction of family life and the impact on the life and development of the child is not outweighed by the advantages obtained by forcing the parent to leave the territory because of an immigration-related offence. 23 Migrant children and their families should also be protected in cases where expulsions would constitute arbitrary interference with the right to family and private life. 24 The Committees recommend that States provide avenues for status regularization for migrants in an irregular situation residing with their children, particularly when a child has been born or has lived in the country of destination for an extended period of time, or when return to the parent’s country of origin would be against the child’s best interests. Where the expulsion of parents is based on criminal offences, their children’s rights, including the right to have their best interests be a primary consideration and their right to be heard and have their views taken seriously, should be ensured, also taking into account the principle of proportionality and other human rights principles and standards.

“31. The Committees are also of the opinion that based on article 18 of the Convention on the Rights of the Child, a comprehensive approach to the child’s right to a family environment in the context of migration should contemplate measures directed at enabling parents to fulfil their duties with regard to child development. Considering that irregular migration status of children and/or their parents may obstruct such goals, States should make available regular and non-discriminatory migration channels, as well as provide permanent and accessible mechanisms for children and their families to access long-term regular migration status or residency permits based on grounds such as family unity, labour relations, social integration and others.”

De bestreden beslissing zal het net moeilijker maken voor verzoeker en de moeder van zijn kind om goede ouders te zijn die hun verantwoordelijkheid nemen voor de ontwikkeling van hun kind.

“32. Under article 10 of the Convention on the Rights of the Child, States parties are to ensure that applications for family reunification are dealt with in a positive, humane and expeditious manner, including facilitating the reunification of children with their parents. When the child’s relations with his or her parents and/or sibling(s) are interrupted by migration (in both the cases of the parents without the child, or of the child without his or her parents and/or sibling(s)), preservation of the family unit should be taken into account when assessing the best interests of the child in decisions on family reunification.²⁶ 33. In the case of undocumented children in the context of international migration, States shall develop and implement guidelines, taking particular care that time limits, discretionary powers, and/or lack of transparency in administration procedures should not hinder the child’s right to family reunification.”

Ellen DESMET wijst er met CHETAIL (V. CHETAIL, “The Transnational Movement of Persons Under General International Law - Mapping the Customary Law Foundations of International Migration Law” in V. CHETAIL en C. BAULOZ (eds.), *Research Handbook on International Law and Migration*, Cheltenham, Edward Elgar Publishing, 2014, 46.) op dat er een zekere materiële verplichting worden afgeleid uit de tekst van het Kinderrechtenverdrag: “de algemene verplichting van artikel 9(1) van het VRK om een kind niet te scheiden van zijn/haar ouders, gecombineerd met de verplichting van artikel 10(1) van het VRK om negatieve gevolgen voor gezinsleden te vermijden, wijst duidelijk in een “vermoeden van goedkeuring” van een verzoek tot gezinshereniging. Dit vermoeden van goedkeuring zou vooral worden geactiveerd wanneer er geen redelijke mogelijkheid is voor het kind om elders met zijn/haar ouders herenigd te worden. Deze interpretatie komt overeen met de richtlijnen gegeven door het VN-Comité voor de Rechten van het Kind en het VN-Comité voor Arbeidsmigranten, zoals toegelicht in de vorige paragraaf.” (E. DESMET, *Mensenrechten van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen*, pg. 49, in E. Desmet, J. Verhellen en S. Bouckaert, *Migratie- en migrantenrecht: recente ontwikkelingen*, deel 18, *Rechten van Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdelingen*, Die Keure 2019).

De afhankelijkheid tussen minderjarig kind en ouder in de rechtspraak van het EHRM moet zo dicht mogelijk die van het HvJ op vlak van artikel 20 VWEU benaderen wil het geoordeelde in Chavez-Vilchez, dat de beoordeling gebeurt met respect voor het hoger belang van het kind en het recht op gezinsleven, enige waarde hebben.

Artikel 22 van de Belgische Grondwet, artikel 5.5 van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, artikel 24, tweede lid Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind vereisen dat de belangen van het kind vooropstaan bij alle handelingen die betrekking hebben op kinderen. De rechtspraak van het HvJ heeft daarnaast erkend dat kinderen voor een volledige en harmonieuze ontplooiing van hun persoonlijkheid dienen op te groeien in een gezinsomgeving. Artikel 8 EVRM (recht op gezinshereniging) moet zo ook in samenhang gelezen worden met de bepalingen van de rechten van het kind. Het hoger belang van het kind bestaat uit “maintenir ses liens avec sa famille, sauf dans les cas où celle-ci s’est montrée particulièrement indigne, car briser ce lien revient à couper l’enfant de ses racines.”

Een dergelijke band kan niet vervangen worden door Whatsapp contact of andere sociale media. Dergelijk contact is slechts sporadisch, eendimensionaal, er is geen reële aanwezigheid of beschikbaarheid, en het is moeilijk voor een kind om op die manier contact te houden wat erg veel kunstmatig gewicht op het contact zou leggen, terwijl de liefde tussen vader en kind net erg spontaan en evident is.

Verzoeker kan zijn gezinsleven met zijn partner en kinderen nergens anders beleven. De bestreden beslissing maakt een schending uit van artikel 8 EVRM en artikel 20 VWEU.

Er dient op gewezen te worden dat de toepassing van artikel 20 VWEU dient onderscheiden te worden van de bescherming die artikel 8 EVRM met zich meebrengt.

Verzoeker wilt eraan herinneren dat het recht op gezinshereniging met een Belgisch kind er is gekomen naar aanleiding van het Ruiz Zambrano arrest. Het is in Chavez-Vilchez dat het afhankelijkheidsonderzoek waar verwerende partij naar verwijst er gekomen is, dat wil zeggen, los van het bestaan van een inreisverbod. Het HvJ heeft erin K.A. aan herinnerd dat zelfs indien er een inreisverbod werd opgelegd artikel 20 VWEU, Ruiz Zambrano en Chavez Vilchez nog steeds gelden en de afhankelijkheid nog steeds beoordeeld dient te worden.

Verwerende partij leest K.A. blijkbaar op zo'n manier dat zelfs al bestaat er een positief recht op gezinshereniging in artikel 40ter Vw. dat de omzetting vormt van artikel 20 VWEU, het bestaan van een inreisverbod dat recht ontoegankelijk maakt en artikel 20 VWEU op een andere wijze moet toegepast worden en er plots een afhankelijkheidsonderzoek nodig is, een onderzoek dat niet gevoerd zou worden als er geen inreisverbod voorhanden was (hoewel dat inreisverbod dus geen rol van betekenis speelt in Chavez-Vilchez). De wijze waarop dit afhankelijkheidsonderzoek door verweerder wordt ingevuld zorgt ervoor dat zodra een kind een affectieve band met de Belgische ouder heeft er eigenlijk geen echte afhankelijkheid van de derdelandsouder bestaat.

Een dergelijke benadering is juridisch niet onderbouwd en zorgt ervoor dat artikel 20 VWEU voor een derdelands ouder mét inreisverbod anders toegepast wordt dan voor een derdelands ouder zonder inreisverbod, en daar is noch een nationaalrechtelijke noch een Unierechtelijke basis voor. Het maakt een schending uit van het gelijkheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd. Uit het bovenstaande blijkt immers dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet op afdoende wijze kan blijken of de weigering van het verblijfsrecht in het kader van de gezinshereniging - rekening houdend met de leeftijd, de emotionele ontwikkeling van het minderjarige kind en de mate van de affectieve afhankelijkheid ten opzichte van de verzoekende partij - tot gevolg heeft dat zijn minderjarige kinderen de facto worden gedwongen om het grondgebied van de Unie te verlaten.

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een begeleidend schrijven van zijn advocaat van 13 januari 2025 met de bijhorende stukken en een e-mail door zijn advocaat verzonden aan de verwerende partij op 12 maart 2025 (Verzoekschrift, bijlagen 2-3).

2.2. De zorgvuldigheidsverplichting houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker gedurende méér dan 20 jaar een onbeperkt verblijfsrecht in België genoot, met name tussen de beslissing van de Regularisatiecommissie uit 2002 en de beëindigingsbeslissing die op 29 augustus 2022 werd genomen. Deze beëindigingsbeslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod met een duur van 10 jaar (bijlage 13octies).

Verzoeker diende op 16 oktober 2024 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische minderjarige dochter op grond van artikel 40ter, §2, 3° van de de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Aangezien de vreemdelingenwet - behoudens het voorleggen van een identiteitsbewijs - aan rechtstreekse bloedverwanten

in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, die de minderjarige Belg begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen, geen bijkomende voorwaarden oplegt om het verblijfsrecht erkend te zien, legde verzoeker een geboorteakte van het kind neer en een kopie van zijn paspoort.

Op 15 januari 2025 werd het dossier via verzoekers raadsman verder aangevuld met een aantal getuigenissen over verzoeker en foto's van verzoeker en zijn kinderen. Tenslotte werden ook op 12 maart 2025 nog bijkomende foto's en een verklaring van de boekhouder toegevoegd.

2.4. De bestreden beslissing van 3 april 2025 (bijlage 20) vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. In de beslissing wordt echter gesteld dat verzoeker niet enkel aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet moet voldoen, maar dat hij tevens aan de binnenkomstvoorwaarden uit artikel 3, eerste lid, 9° van de vreemdelingenwet dient te voldoen, hetgeen niet het geval is aangezien wordt vastgesteld dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod met een duur van 10 jaar dat hem op 29 augustus 2022 werd opgelegd (zie punt 1.2.). Bijgevolg komt hij niet in aanmerking voor een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing op basis van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak K.A. e.a. (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a., nr. C-82/16) nagegaan of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen verzoeker en zijn Belgische dochter dat aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht dient te worden toegekend om de rechten van zijn Belgische kinderen op grond van artikel 20 van het VWEU te vrijwaren. In de beslissing wordt geconcludeerd dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een afgeleid verblijfsrecht omdat *“(v)oor een volwassene (...) een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar (is), namelijk wanneer de betrokkene gelet op alle relevante omstandigheden op geen enkele manier kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is”*. Volgens de gemachtigde van de minister is dit te dezen niet het geval en hierbij wordt het volgende overwogen:

“(…)”

In casu werd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging niet aangetoond dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon van betrokkene, dat deze de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigt. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waaruit blijkt dat de referentiepersoon niet zou kunnen gescheiden worden van de referentiepersoon (en zijn overige gezinsleden). De referentiepersoon kan zelfstandig zijn leven leiden. Hij is een volwassen persoon die beschikt over alle nodige fysieke en mentale capaciteiten om voor zichzelf te zorgen, zoals van een volwassene mag worden verwacht.

Na de beëindiging van zijn verblijfsrecht en de afgifte van het inreisverbod op 29.08.2022, diende betrokkene op 16.10.2024 een aanvraag gezinshereniging in als vader van G.(...) R.(...) N.(...). Betrokkene diende er zich dus van bewust te zijn dat hij, op het moment dat hij een aanvraag gezinshereniging met de referentiepersoon indiende, onder inreisverbod stond en ongewenst was in België, en dat dit een regulier gezinsleven met de referentiepersoon in België, in de weg zou staan en niet automatisch tot de mogelijkheden zou behoren. Hij moet beseffen dat hij de contacten met de referentiepersoon op een andere manier gestalte zou moeten geven. Dat vergt uiteraard meer inspanningen, echter indien beidenvoldoende gemotiveerd zijn om deze contacten te onderhouden via klassieke en moderne communicatiemiddelen, door geregelde bezoeken aan betrokkene in het buitenland, etc. is het wel degelijk haalbaar om het gezinsleven verder te zetten. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake zou zijn van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

Evenmin blijkt er een zodanige afhankelijkheidsrelatie in omgekeerde richting. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat de moeder van de referentiepersoon, G.(...) F.(...) (RR (...)) niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van de kinderen alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) al dan niet tijdelijk, alleen te dragen. Tevens kan geenszins dat de referentiepersoon (en de overige gezinsleden, waaronder zijn moeder) zou gedwongen worden het grondgebied van België en van de Europese Unie te verlaten wanneer betrokkene zijn verplichting zou naleven om het grondgebied van België en van de Europese Unie te verlaten.

De moeder van de referentiepersoon kwam betrokkene in 2007 betrokkene vervoegen in België via gezinshereniging. Hun drie gezamenlijke kinderen werden in België geboren. Op 14.05.2024 verwierf ze, net als haar drie kinderen G.(...) M.(...) H.(...), G.(...) H.(...) N.(...) en G.(...) R.(...) N.(...) (= de referentiepersoon) de Belgische nationaliteit. Er kan niet blijken dat betrokkene aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat zijn kind(eren) verder zou(den) kunnen verblijven in België. De kind(eren) zijn nog voldoende jong zodat redelijkerwijze kan verondersteld worden dat zij zich makkelijk aan veranderende omstandigheden zal kunnen aanpassen. Er is in België ondersteuning allerhande (van medische tot opvang) beschikbaar waar mevr. G.(...), net als alle andere inwoners van België, gebruik kan van maken om de kind(eren) alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren.

De in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging voorgelegde foto's en verklaringen van derden dd. 02.12.2024, 17.12.2024 en 07.01.2025 betreffende onder meer de contacten van betrokkene met de huisarts van het gezin en de school van de referentiepersoon doen hier geen afbreuk aan.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt in principe enkel een niet-definitieve scheiding met zich mee tussen betrokkene en de referentiepersoon, en heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met de referentiepersoon (en zijn overige gezinsleden) te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied en de Schengenzone dient te verlaten.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en de Schengen te verlaten, teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, zijn minderjarige dochter (en zijn overige gezinsleden) ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

(...)"

2.5. Verzoeker gaat in zijn middel eveneens in op de K.A.-uitspraak van het Hof van Justitie waarin wordt gesteld dat de artikelen 5 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven *"aldus [moeten] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van de lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden."* Het Hof oordeelt evenwel dat artikel 20 van het VWEU zich kan verzetten tegen de voormelde praktijk indien de aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen de derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd. De Raad van State bevestigt in zijn arresten dat het Hof van Justitie de praktijk om aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging niet in aanmerking te nemen omwille van een inreisverbod in beginsel heeft toegelaten, met dien verstande dat de afhankelijkheidsband moet worden onderzocht in het licht van artikel 20 van het VWEU (cf. RvS 3 april 2020, nr. 247.370; RvS 17 april 2020, nr. 247.421). Verzoekers betoog komt er in wezen op neer dat hij van oordeel is dat de afhankelijkheidsverhouding niet deugdelijk werd onderzocht en dat het (hoger) belang van de (Belgische) minderjarige kinderen werd miskend, waardoor de beslissing een onzorgvuldigheid vertoont.

2.6. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en de referentiepersoon het volgende gesteld:

"Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de referentiepersoon op 23.07.2014 in België werd geboren. Op 14.05.2024 verwierf ze de Belgische nationaliteit. Louter het gegeven dat de minderjarige dochter van betrokkene sedert haar geboorte in België woont en de Belgische nationaliteit verwierf, geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn dochter bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn dochter niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dat is in casu niet het geval.

In casu werd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging niet aangetoond dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon van betrokkene, dat deze de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigt. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waaruit blijkt dat de referentiepersoon niet zou kunnen gescheiden worden van de referentiepersoon (en zijn overige gezinsleden). De referentiepersoon kan zelfstandig zijn leven leiden. Hij is een volwassen persoon die beschikt over alle nodige fysieke en mentale capaciteiten om voor zichzelf te zorgen, zoals van een volwassene mag worden verwacht.

Na de beëindiging van zijn verblijfsrecht en de afgifte van het inreisverbod op 29.08.2022, diende betrokkene op 16.10.2024 een aanvraag gezinshereniging in als vader van G.(...) R.(...) N.(...). Betrokkene diende er zich dus van bewust te zijn dat hij, op het moment dat hij een aanvraag gezinshereniging met de referentiepersoon indiende, onder inreisverbod stond en ongewenst was in België, en dat dit een regulier

gezinsleven met de referentiepersoon in België, in de weg zou staan en niet automatisch tot de mogelijkheden zou behoren. Hij moet beseffen dat hij de contacten met de referentiepersoon op een andere manier gestalte zou moeten geven. Dat vergt uiteraard meer inspanningen, echter indien beidenvoldoende gemotiveerd zijn om deze contacten te onderhouden via klassieke en moderne communicatiemiddelen, door geregelde bezoeken aan betrokkene in het buitenland, etc. is het wel degelijk haalbaar om het gezinsleven verder te zetten. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake zou zijn van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

Evenmin blijkt er een zodanige afhankelijkheidsrelatie in omgekeerde richting. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat de moeder van de referentiepersoon, G.(...) F.(...) (RR (...)) niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van de kinderen alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) al dan niet tijdelijk, alleen te dragen. Tevens kan geenszins dat de referentiepersoon (en de overige gezinsleden, waaronder zijn moeder) zou gedwongen worden het grondgebied van België en van de Europese Unie te verlaten wanneer betrokkene zijn verplichting zou naleven om het grondgebied van België en van de Europese Unie te verlaten.

De moeder van de referentiepersoon kwam betrokkene in 2007 betrokkene vervoegen in België via gezinshereniging. Hun drie gezamenlijke kinderen werden in België geboren. Op 14.05.2024 verwierf ze, net als haar drie kinderen G.(...) M.(...) H.(...), G.(...) H.(...) N.(...) en G.(...) R.(...) N.(...) (= de referentiepersoon) de Belgische nationaliteit. Er kan niet blijken dat betrokkene's aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat zijn kind(eren) verder zou(den) kunnen verblijven in België. De kind(eren) zijn nog voldoende jong zodat redelijkerwijze kan verondersteld worden dat zij zich makkelijk aan veranderende omstandigheden zal kunnen aanpassen. Er is in België ondersteuning allerhande (van medische tot opvang) beschikbaar waar mevr. G.(...), net als alle andere inwoners van België, gebruik kan van maken om de kind(eren) alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren.

De in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging voorgelegde foto's en verklaringen van derden dd. 02.12.2024, 17.12.2024 en 07.01.2025 betreffende onder meer de contacten van betrokkene met de huisarts van het gezin en de school van de referentiepersoon doen hier geen afbreuk aan."

2.7. In zijn middel stelt verzoeker dat de verwerende partij verkeerdelijk concludeerde dat een afgeleid verblijfsrecht in zijn hoofd op grond van artikel 20 van het VWEU in zijn geval slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar is.

Verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest van 5 mei 2022 in de gevoegde zaken nrs. C-451/19 en C-532/19 (*Subdelegación del Gobierno en Toledo t. XU en QP*) en stelt dat hieruit volgt dat indien de twee ouders van een minderjarig kind samenwonen, er sprake is van een weerlegbaar vermoeden van een zodanige afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het arrest K.A. Verzoeker is dan ook van mening dat de gemachtigde van de minister de lat te hoog legde door een bijzondere afhankelijkheid tussen ouder en kind als uitgangspunt te nemen, door het weerlegbaar vermoeden bij samenwonen te negeren en door onvoldoende rekening te houden met het (hoger) belang van de minderjarige kinderen, dat nochtans uitvoerig werd toegelicht in het schrijven van de raadsman van verzoeker van 13 januari 2025. In dit schrijven wordt verwezen naar artikel 24 van het Handvest en naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 8 van het EVRM waaruit blijkt dat het (hoger) belang van het kind bij handelingen die een weerslag hebben op kinderen een eerste overweging dient te vormen. Er blijkt niet dat met alle door verzoeker aangebrachte gegevens met betrekking tot de Belgische minderjarige kinderen naar behoren rekening werd gehouden.

2.8. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoeker:

"Dienstig kan in dit kader nog worden benadrukt dat het Hof van Justitie in het arrest K.A. heeft benadrukt dat artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie geen autonome rechten verleent aan onderdanen van een derde land, als volgt:

"50 De Verdragsbepalingen inzake het Unieburgerschap verlenen daarentegen geen autonome rechten aan onderdanen van een derde land. De eventuele rechten van onderdanen van derde landen zijn immers geen persoonlijke rechten van deze derdelanders, maar rechten die zijn afgeleid van die welke de burger van de Unie geniet. De doelstelling en de rechtvaardiging van deze afgeleide rechten berusten op de vaststelling dat de niet-erkenning van die rechten met name het recht van vrij verkeer van de Unieburger aantast (arrest van 10 mei 2017, *Chavez-Vilchez e.a.*, C-133/15, EU:C:2017:354, punt 62 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

51 In dit verband heet het Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlate, waardoor hem het effectieve genot

van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd (zie in die zin arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:w2011:124, punten 43 en 44, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017: 354, punt 63).” (eigen markering)

De beoordeling die derhalve moet worden gemaakt is of een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging afbreuk zou kunnen doen aan de nuttige werking van artikel 20 VWEU en aldus aan de Unieburger de nuttige werking van diens burgerschap van de Unie zou kunnen ontnemen.

In de mate dat verzoeker de termijn van het inreisverbod bekritiseert, laat verweerder gelden dat dit middel niet gericht is tegen de bestreden beslissing.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Voormelde vraag dient in casu uitdrukkelijk ontkennend te worden beantwoord, nu de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing zeer duidelijk heeft vastgesteld dat er geen sprake is van een dermate afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon, waardoor aan de Unieburger de facto het genot van de effectieve rechten als Unieburger worden ontzegd.

De bestreden beslissing maakt in dit kader uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

- Het bestaan en het nog steeds rechtsgeldig zijn van het inreisverbod;
- Het loutere bestaan van een gezinsband tussen verzoeker en zijn partner/kind kan niet volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen;
- Er werd rekening gehouden met het belang van de kind;
- Een afgeleid verblijfsrecht voor een volwassene kan enkel in uitzonderlijke gevallen zoals wanneer verzoeker op geen enkele wijze kan gescheiden worden van het familielid van wie hij afhankelijk is;
- Het inreisverbod werd genomen op het moment dat de referentiepersoon al geboren was;
- Niets wijst op het feit dat de moeder niet beschikt over de nodige mentale en fysieke capaciteiten en desgevallend zelfstandig voor zichzelf en de kinderen kan zorgen;
- ER is in België voldoende ondersteuning allerhande (van medische tot opvang) beschikbaar waar de echtgenote gebruik van kan maken om de kinderen alle kansen te bieden;
- Echtgenote van verzoeker is geboren getogen in België en zal dus over een voldoende netwerk beschikken voor eventuele hulp;
- Gezien de leeftijd van de kinderen is het redelijk te stellen dat zij zich makkelijk kunnen aanpassen aan veranderende omstandigheden;
- Het inreisverbod is maar een tijdelijke scheiding;
- Ondertussen is het mogelijk dat verzoeker van op afstand een band verder opbouwt met zijn kinderen. Dit zal echter wel moeite vragen;
- Er is geen sprake van buitengewone afhankelijkheid waardoor de kinderen en de echtgenote gedwongen worden het grondgebied te verlaten.

Gelet op het voorgaande heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie wel degelijk terecht -onder verwijzing naar het arrest K.A. van het Hof van Justitie- geweigerd om de aanvraag gezinshereniging van de verzoekende partij verder te behandelen, gelet op het definitieve inreisverbod en het feit dat er kennelijk geen sprake is van een dermate afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en de minderjarige referentiepersoon, dewelke aan de bestreden beslissing in de weg zou staan.

In het arrest van 5 mei 2022, in de zaken Subdelegacion del Gobierno en Toledo tegen XU en QP (de gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19) -het arrest waar verzoekende partij tevens zélf naar verwijst – heeft het Hof van Justitie haar standpunt verder verifiërend.

Het Hof van Justitie herhaalt de reeds eerder in het arrest K.A. e.a. bevestigde principes, maar voegt hieraan toe dat de samenwoning van het kind-Unieburger met de derdelander-aanvrager het weerlegbaar vermoeden oplevert dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht.

De gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie stelde immers geheel terecht vast dat – hoewel verzoekende partij samenwoont met zijn minderjarig kind en er dus een vermoeden kan worden weerhouden – er geen sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie in de zin dat aan de minderjarige Unieburger de voornaamste rechten als Unieburger zouden worden ontnomen ingevolge de weigering van verblijf aan verzoeker.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Minister – bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en het Belgische minderjarige kind – rekening heeft gehouden met de volgende elementen:

- de leeftijd van het kind (i.e. de referentiepersoon), waarbij inz. gewezen wordt op het feit dat het redelijk te stellen is dat het kind zich makkelijk aan veranderende omstandigheden zal kunnen aanpassen;
- de mate waarin een affectieve relatie met elk van de ouders wordt onderhouden
- het risico van een scheiding tussen de verzoekende partij en minderjarig kind op het evenwicht van dit kind
- de verplichting om het Belgische grondgebied en bij uitbreiding het Schengengrondgebied te verlaten brengt slecht een tijdelijke scheiding met zich mee;
- er kan contact worden gehouden met moderne communicatiemiddelen;

Verweerder besluit dat er op grond van de voormelde overwegingen van de gemachtigde van de Minister op allerm minst kennelijk onredelijke wijze werd besloten dat er geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en zijn minderjarig kind, waardoor aan eerstgenoemd een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.

De bewering van verzoekster als dat op generlei wijze rekening werd gehouden met zijn specifieke gezinssituatie, kan aldus niet worden gevolgd.

Zie inzake ook:

“Het komt aan verzoeker toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat het gevoerde afhankelijkheidsonderzoek niet deugdelijk was en dat verweerder ten onrechte heeft geconcludeerd dat het niet toekennen van het verblijfsrecht er niet toe zal leiden dat zijn dochter het grondgebied van de Europese Unie zal moeten verlaten. Verzoeker voert geen concreet verweer aan ten opzichte van het voormeld motief. Verzoeker beperkt zijn uiteenzetting tot de grief dat de bestreden beslissing disproportioneel is. Hij wijst erop dat hij een voldoende hechte relatie heeft met zijn partner en kind en dat het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt. Verzoeker toont hiermee evenwel niet aan dat het noodzakelijk is dat verzoeker in België kan verblijven opdat het kind in België zou kunnen verblijven. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan tussen verzoeker en zijn partner/kind dat het gerechtvaardigd is dat aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend. Het louter bestaan van een gezinsband tussen verzoeker en zijn partner/kind en dat het centrum van zijn belangen in België is gelegen, volstaat niet. Bovendien bevestigt verzoeker zelf dat hij niet in staat is de taken van vader en gezinshoofd op zich te nemen, nu hij ze niet financieel en materieel kan steunen.

Verzoeker toont niet aan dat hem een verblijfsrecht moest worden toegekend, omdat zijn Belgisch minderjarig kind anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onttrokken. Een schending van de artikelen 40 en 40ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.” (R.v.V. dd. 22.12.2023 met nr. 299 390)

(...)

Bovendien werd in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd dat de moeder van het kind in staat is om voor de kinderen te kunnen zorgen, minstens in de periode dat verzoeker het grondgebied zou moeten verlaten om het inreisverbod op te volgen.

De verzoekende partij beperkt zich tot de bewering dat zij gedurende meerdere jaren van haar minderjarig kind en diens moeder zal worden gescheiden, doch zij toont aan dat zij zich in het buitenland niet zou kunnen laten vergezellen en/of opzoeken door het kind en diens moeder. Dit geldt te meer nu verzoekende partij niet de voornaamste zorgdrager is (cf. supra).

Minstens moet de verzoekende partij geacht worden gedurende een periode van gebeurlijke scheiding nauw contact te kunnen blijven onderhouden met haar echtgenote en minderjarige kinderen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het aan de verzoekende partij toekomt om te beslissen hoe zij de contacten met haar kinderen (en echtgenote) verder wenst te organiseren, dit nadat zij het grondgebied zal verlaten hebben.

Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

En ook, specifiek voor wat betreft het contact met jonge minderjarige kinderen:

“Voorts werpt de verzoeker in het eerste middelenonderdeel op dat de overweging in de bestreden beslissing dat hij “via de zogenaamde ‘sociale media’ tijdens zijn afwezigheid contact kan houden met zijn kind” bezwaarlijk kan gelden ten aanzien van zijn kind, dat pas in april 2017 naar de kleuterschool zal gaan. Hij stelt dat het “moeilijk (valt) in te zien op welke wijze via de zogenaamde ‘sociale media’ nuttige en waardevolle contacten kunnen worden onderhouden met een dergelijk jong kind”. Met een dergelijk algemeen betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat er “in deze tijden (...) bovendien afdoende mogelijkheden (zijn) om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid van meneer”. Hij brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat hij en zijn kind elkaar (met behulp van zijn partner) via sociale media niet zouden kunnen horen of zien of waaruit blijkt dat dergelijke contacten voor (één van) beiden niet nuttig of waardevol zouden zijn.” (RvV nr. 185.738 dd. 21.04.2017)”

2.9. De Raad bevestigt dat het inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd in beginsel wel degelijk rechtsgeldig kan worden aangewend om zijn verblijfsaanvraag af te wijzen. Hierbij dient evenwel grondig

onderzocht te worden of er geen dusdanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger-referentiepersoon en verzoeker zodat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt onzegd.

Wanneer de betrokken burger van de Unie minderjarig is, zoals te dezen, dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsband rekening te worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a. (GK), nr. C-82/16, §§72-76). De samenwoning van de ouder, die derdelander is, met het minderjarige kind, dat Unieburger is, vormt een relevante factor om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding. Wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, kan op weerlegbare wijze worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder, die derdelander is, ongeacht het feit dat de andere ouder van dit kind beschikt over een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven (cf. HvJ 5 mei 2022, Subdelegación del Gobierno en Toledo, nr. C-451/19, §§68 en 69).

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op hetzelfde adres verblijft dan zijn echtgenote en hun minderjarige kinderen, waaronder de referentiepersoon, waardoor, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, een afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en de minderjarige Unieburger wordt vermoed. In haar nota met opmerkingen erkent de verwerende partij dat de samenwoning van de minderjarige Unieburger met de derdelands ouder een weerlegbaar vermoeden van een afhankelijkheidsverhouding oplevert maar houdt vol dat er *“op allerm minst kennelijk onredelijke wijze werd besloten dat er geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en zijn minderjarig kind, waardoor aan eerstgenoemd een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend”*. In haar nota met opmerkingen beweert de verwerende partij dat wel degelijk met de gezinssituatie rekening werd gehouden en zij citeert hierbij een arrest van de Raad (RvV 22 december 2023, nr. 299 390), maar de geboorte van het Belgische kind dateerde in dit geval van ruim na het opleggen van het inreisverbod, terwijl het gezin van verzoeker tot stand kwam in een uiterst stabiele verblijfssituatie, zodat deze gevallen moeilijk met elkaar kunnen worden vergeleken. De Belgische ‘referentiepersoon’ werd geboren in 2014 en verzoeker genoot een verblijfsrecht van onbepaalde duur op het ogenblik dat het inreisverbod in 2022 werd genomen. Er is dus een aanzienlijke periode geweest waarin het gezinsleven in legaal verblijf werd ontwikkeld en dus als ‘beschermenswaardig’ kan worden gekwalificeerd.

Samen met verzoeker stipt de Raad aan dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing geen deugdelijke argumenten heeft aangebracht ter weerlegging van het vermoeden dat er een afhankelijkheidsband bestaat ingevolge de samenwoning. De loutere vaststelling van de gemachtigde van de minister dat *“(u)it het administratief dossier (...) nergens (blijkt) dat de moeder van de referentiepersoon, G.(...) F. (...) (RR (...)) niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van de kinderen alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) al dan niet tijdelijk, alleen te dragen”*, kan op dit punt niet overtuigen. In zijn arrest van 5 mei 2022 in de gevoegde zaken n C-451/19 en C-532/19 (*Subdelegación del Gobierno en Toledo t. XU en QP*), waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, heeft het Hof van Justitie immers uitdrukkelijk bepaald dat *“(d)e omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze Unieburger is, echt in staat is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, en daartoe bereid is, (...) een gegeven (vormt) dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd”*. Ook de verwijzing naar het feit dat de referentiepersoon en verzoekers andere kinderen nog voldoende jong zijn zodat verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk aan veranderende omstandigheden zouden kunnen aanpassen, volstaat niet om het weerlegbaar vermoeden van een afhankelijkheidsrelatie te weerleggen. Uit de beslissing kan niet worden opgemaakt dat de gemachtigde van de minister het ‘hogere’ belang van de minderjarige Belgische kinderen naar behoren in zijn beoordeling heeft betrokken. Terloops merkt de Raad immers op dat verzoeker het voorwerp is van een inreisverbod met een duur van 10 jaar, terwijl de kinderen respectievelijk 17, 14 en 11 jaar oud zijn, hetgeen de stelling van de verwerende partij, dat het hier slechts om een ‘tijdelijke scheiding’ van de gezinsleden zou gaan, in een ander daglicht stelt. Gezien de huidige leeftijd van de kinderen kan de beslissing in de praktijk tot gevolg hebben dat het uitoefenen van een effectief gezinsleven van verzoeker met zijn Belgische kinderen ernstig wordt bemoeilijkt, tenzij de Belgische kinderen het grondgebied van de lidstaten zouden verlaten.

2.10. Verzoeker heeft een schending aannemelijk gemaakt van de zorgvuldigheidsverplichting in samenhang met artikel 20 van het VWEU en de notie van het (hoger) belang van het kind zoals bedoeld in artikel 24 van het Handvest en de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. De overige aangevoerde onderdelen van het middel behoeven thans geen verdere bespreking nu zij niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 april 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN